

1 skyrius

– **K**odėl visi gražūs vyrai arba gėjai, arba užimti? – viena kitai tyliai sušnabžda pro šalį einančios merginos ir sukikena.

Jos kalba apie gatve link manęs žingsniuojantį simpatišką tamsiaplaukį. Nežinau, iš kur ištrauktas šis kvailas posakis, bet galiu sutikti – šis vyras tikrai traukia akį. Stebiu jo tvirtą kūno sudėjimą, veidą ir tas dvi duobutes skruostuose, išryškėjančias jam besišypsant dešimčia metų už jį jaunesnei blondinei, įsikibusiai jam į parankę.

Bėda ne ta, kad jis *užimtas*. Bėda ta, kad tai mano vyras.

Na, gerai, tai mano *buvęs* vyras.

Mudviejų žvilgsniams susitikus, duobutės Adomo skruostuose dingsta. Sunku pripažinti, bet jį pamačius man vis dar suspurda širdis. Na, tarkim, dėl to, kad man visuomet patiko vyrai, turintys gerą skonį. O šitas tikrai mokėjo rengtis – samanų žalumo paltas, puikiai derantis prie šokolado spalvos akių, megztinis aukštu kaklu ir „Chino“ stiliaus kelnės. Žaviai pašiausti plaukai ir madinga barzdelė, kurios sukeltą dilgčiojimą ant savo odos vis dar puikiai pamenu.

Nusipurtau mesdama iš galvos nostalgiškas mintis ir primenu sau, kodėl prieš trejus metus iširo mudviejų santuoka. Ji ne tik neatlaikė išbandymų auginant vaiką, turintį specialiųjų poreikių (še tau „varge ir skausme“). Didžiausias dūris į nugarą buvo jo neištikimybė.

Priėjęs arčiau Adomas skubiai įvertina mano išvaizdą. Jo akyse plykstelė nuostaba – juk dažniausiai šeštadienį tenoriu praleisti tyloje ir ramybėje, visą dieną drybsoti su knyga lovoje ir nesijausti kažkam gyvybiškai reikalinga. Tačiau šiandien savo kaštoninius plaukus šiek tiek pasigarbanojau, išryškinau mėlynas akis, apsilvilkau elegantišką paltuką ir apsiaviau ilgus aulinukus.

– Labutis, Monika, atsiprašom, kad vėluojame, – saldžiai ištaria Austėja ir, paleidusi Adomo parankę, apkabina mane savo liaunomis rankomis. – Puikiai atrodai! – Jei jos balse būtų nors truputį mažiau nuostabos, jausčiausi geriau.

– Dėkoju, – atsakau muistydamosi. Nors šita moteris ir neišskyrė mūsų šeimos, jos lipšnumas mane visuomet erzina.

Adomas pasisveikina linktelėjimu. Nusukęs akis į Matuką liūdnamai šypteli. Sūnus su triukšmą slopinančiomis ausinėmis stovi man už nugaros, pasisukęs į parduotuvės vitriną. Jo dėmesį prikaustė traukinukas, besisukantis aplink kalėdinėmis girliandomis papuoštą eglutę.

– Liaaabas, Matukai, – sučiauška blondinė, pritūpusi prie mano sūnaus. – Patinka traukinukas? Tū tū? – taria ji, rodydama į traukinį ir plačiai šypsodamosi.

Nesusilaikiusi užverčiu akis. Dieve, jei jis autistiškas, nereikia, kad su juo reikia bendrauti kaip su dvimečiu. Neįsivaizduoju, kaip toks protingas vyras išsirinko tokią... tuštutę. Nors

ko čia spėliuju – krūtys vietoje, stangri oda, ilgi spindintys plaukai. Figūra irgi dešimt iš dešimties. Atrodo tokia saldutė gražutė, kad net paliesti baisu. Žiū, dar imsi ir išstpsi netyčia.

– Austėja, jam jau šešeri, ne dveji, – nusijuokęs mandagiai paaiškina Adomas ir kreipiasi į sūnų: – Pasiruošęs, šaunuoli?

– Palauk, jis skaičiuoja, kol traukinukas apsuks dešimt ratų. – Parodau į Mato užlenktus pirštukus. – Liko dar keli.

Adomas supratingai linkteli. Abu žinome, kas gali nutikti, jei jį nutrauksime. Nė vienas nesame pasirengęs isterijai senamiesčio viduryje, juolab šita ilgakojė, nė gramu nenusimananti apie vaikų auklėjimą. Be to, tikrai nesu nusiteikusi klausytis iki kaulų smegenų įgrisusių praeivių komentarų apie beržinę košę ir prastą auklėjimą.

– Na, tai netrukdysiu, mažuti, – nusišypso Austėja ryškiai raudonomis lūpomis ir, atsitraukusi nuo Mato, ima labai demonstratyviai taisyti ant veido užkritisius plaukus.

Mano žvilgsnis susminga į jos pirštą. Keletą kartų sumirkšiu. Skrandis apsverčia suvokus, kad tai – sužadėtuvių žiedas. Prisiverčiu atitraukti akis nuo jos rankos ir klausiamai pažvelgiu į Adomą.

Adomas gūžteli ir kaltai nusišypso.

– Jūs?.. Tu?.. Sv... sveikinu? – sakau nustėrusi ir instinktyviai griebiuosi šalikėlio, lyg tai padėtų nuraminti sopulį už krūtinkaulio.

– Oi, *šitas*? – apsimestinai abejingai taria Austėja ir nusijuokia, tarsi ką tik nekišo man savo žiedo į veidą. – Ačiū! – sukikena ir prigludusi prie Adomo pavelia jam plaukus. Tikiuosi, savo ilgais nagais grybštelėjo jam į skalpą. – Viskas įvyko taip greitai.

– Aha. *Greitai*. K-kada vestuvės? – Krenkšteliu, mėgindama pravalyti gerklę.

Adomas išsižioja atsakyti, bet jį aplenkia Austėja:

– Jau per šias Kalėdas!

Mano buvęs vyras žiūri į mane pro savo tamsias, tankias blakstienas, tarsi lauktų pritarimo.

– Šias Kalėdas? Po pusanatro mėnesio? – perklausiu ir nevalingai dirsteliu jai į pilvą.

Nusekęs mano žvilgsnį Adomas puola teisintis:

– Austėjos sesuo kaip tik atvyksta iš Australijos. Pagalvojom, kodėl gi ne. Šventinis metas, visi kaip tik grįžta namo.

– Oi, suvažiuoja visa giminė, Adomo laukia tikras išbandymas, – nusijuokia Austėja.

– Taigi, laukia tikros *linksmybės*, – sarkastiškai pritaria Adomas ir pavartęs akis nusišypso.

– Šaunu... – vos išspaudžiu iš savęs atsakymą. Turbūt reikėtų pasakyti ką nors panašaus į „džiaugiuosi už jus“, bet smagesni žodžiai įstrigo gerklėje. Dingo noras kažkur eiti, tenoriu pasiimti Matuką toliau nuo šitos išsipusčiusios blondinės, keliauti namo ir kristi į pagalves. Bet negaliu sujaukti Mato rutinos. Šeštadieniais Adomas veda jį į privačias plaukimo pamokas. Ir tai vienintelė diena, kai tėtis mato sūnų. Kai skyrėmės, Adomas norėjo, kad Matukas savaitę gyventų su juo, savaitę su manimi. Tačiau Matas sunkiai pakelia aplinkos pokyčius, be to, beveik kasdien atliekame ABA* terapijos, kurios pati mokiausi, užduotis. Todėl šeštadienis man tapo savotiška

* ABA terapija taikoma siekiant pagerinti autizmo spektro sutrikimą turinčių žmonių prisitaikymą prie kasdienės aplinkos. (Čia ir toliau – *aut. past.*)

poilsio diena. Vienintelis nepatogumas – Adomas nakvoja mūsų namuose.

Mano mintis išblaško ranka ant peties. Staigiai atsisuku ir savo nuostabai esu paskandinama dideliame vyriškame glėbyje.

– Labas, Monika, – žemu balsu sveikinasi Rimas, apie kurį buvau visai pamiršusi, ir pakšteli man į skruostą.

– O, na, sveikas, – sumurmu paleista ant žemės. Vyrukas aukštesnis ir, regis, daug didesnis, nei pamenu.

Adomas rūščiai spokso tai į mane, tai į Rimantą.

– *Rimas?* Tikrai? – klausia jis kone sukandęs dantis.

O varge... Jei Adomas su savo vištele nebūtų pavėlavęs, dabar nereikėtų aiškintis, kodėl susitinku su jo buvusiu geriausiu draugu ir verslo partneriu, įsteigusiu konkurencinę statybų inžinerijos įmonę.

– Na, mes... – pradėdu, tačiau Rimas neleidžia man baigti sakinio:

– Mes susitikinėjame. Nepyk, bičiuli, juk visada sakiau, kad mielai perimsiu tavo žmoną, jei kada prisidirbsi. – Jo veidą papuošia kreiva šypsenėlė.

Man atvimpa žandikaulis, Adomo kūnas įsitempia, Austėja kosteli laukdama, kol jai kas nors pristatys Rimą.

– Rimantas, Monikos vaikas, – taria jis, nepajudinęs nė raumenuko veide, ir linkteli Austėjai.

Adomo kakle ima tvinkčioti gysla. Jis giliai įkvepia ir susitvardęs kreipiasi į Rimą:

– Būk atsargus su mano sūnumi.

– Nesijaudink, man nereikia vadovėlio, kaip bendrauti su Matu. Jis gana gerai mane pažįsta.

Išpylus karščiui, imu sagstytis paltuką. Man reikia prisėsti.

– Mama, – kreipiasi Matas, ir aš akimirksniu perkeliu visą dėmesį į vaiką. Jis žiūri į mane, tarsi sakytų, kad jau pasirengęs eiti su tėčiu. Jis kalba nedaug, tad išmokau suprasti jo žvilgsnius, kūno kalbą.

– Pasiruošęs eiti? – įgarsinu jo mintis, ir Matas palinksi.

Adomas krenkšteli, meta pagiežingą žvilgsnį Rimui ir tvardydamasis kelis kartus giliai įkvepia.

– Einam, Matai, – taria jis ramiu balsu, pritūpęs prie sūnaus. Augindamas lengvai susierzinantį vaiką, išmoksti labiau valdyti savo pyktį. Keista, anksčiau jam tai sekėsi prasčiau. *Daug* prasčiau. – Treneris jau laukia mūsų.

– Džiaugiuosi už tave, – sušnabžda man Austėja, nužiūrinėdama Rimantą. – Gero pasimatymo! – Ji vėl įsikimba Adomui į parankę ir nukaukši Kalėdų žibintais papuošta gatve.

Pasisuku į Rimą ir įsmeigiu į jį akis, laukdama paaiškinimo.

– Nespėjau pasakyti, kaip puikiai atrodai, – sako nužvelgęs mane nuo galvos iki kojų. – Atsiauginai plaukus? Tau labai tinka.

Susigėdusi nusišypsau ir persibraukiu per savo tamsias garbanas. Tada prisimenu, su kuo turiu reikalą.

– Palauk, – tariu pavarčiusi akis, – bandai užkalbėti man dantį?

Rimantas nusijuokia.

– Nors tai beveik suveikė, aš tikrai manau, kad atrodai puikiai.

– *Rimantai...*

– Gal pirma galiu pavaišinti tave kava? – klausia nykščiu persibraukęs apatinę lūpą.

Žvelgdama į šį neseniai išsiskyrusį vyrą pasvarstau, kad viengungiu jis liks neilgai. Šviesius plaukus atsiauginęs beveik

iki pečių, puikiai papildė savo hipsterišką stiliuką. Nors man labiau prie širdies dalykinis stilius, negaliu nesutikti, kad trinti džinsai ir juoda odinė striukė jam tobulai tinka. Būdama jaunesnė nemaniau, kad trisdešimt šešerių metų vyras gali atrodyti taip seksualiai. Ach, ta jaunystė. Rodos, dar vakar trisdešimtmečius vadinome seniais, o šiandien man pačiai trisdešimt treji, bet senti dar tikrai nesiruošiu.

Pažvelgiu į pasitikėjimu spindinčias dangaus mėlynumo Rimo akis, laukiančias mano atsakymo, ir atsidūstu. Būtų gaila, jei mano pastangos vėl pasiversti gražia moterimi nueitų perniek. Seniai nesijaučiau taip gerai, žvelgdama į savo atvaizdą veidrodyje. O kai moteris jaučiasi graži, nuodėmė nepasirodyti pasauliui. Net jei tai tik maža kavinukė senamiesčio centre.

– Gerai, bet žiūrėk, kad paaiškinimas būtų to vertas, – pagrasinu jam pirštu.

Rimantas iškelia ranką ir žavingai nusišypsojęs nykščiu nusibraižo menamą kryžiuką ant krūtinės.

– Pažadu.